

עפ"ת 63355/10/20 - מאיר כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"ת 63355/10/20 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 38211018122

בפני כבוד השופטת גילת שלו
המערער מאיר כהן
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

ביום 24.5.20 קיבל המערער דוח הזמנה לדין, בגין עבירה של נהייה ברכב עם נגרר, כשרשוון הרכב של הנגרר פקע למלילה משנה (פקעה מיום 24.7.16). ביום 12.7.20 התיצב המערער בבית משפט לעבורה באשדוד, והוא במיוחד לו בכתב האישום, ונדון לעונשים הבאים: פסילה בפועל ממשך חודש; הפעלת עונש פסילה על תנאי בן 3 חודשים באופן מצטבר; הפעלת עונש פסילה על תנאי בן חודשים באופן חופף; כניסה בסך 360 ל' בשני תשלומים, או 3 ימי מאסר תמורתו; ופסילה על תנאי.

ביום 29.10.20 הגיע המערער ערעור לבית משפט זה, במסגרתו טען כי קיבל את הזמנה מהשופט בתקופת הקורונה כמשמעותי סגור, וכשהתקשר אליו נאמר לו שהוא יכול להמשיך לנוהג ברכב כל עוד הם סגורים. לדבריו, למרות שהגיע את הערעור באיחור, הוא מבקש להתחשב במצבו כי היה פעמיים בבודד ולא יכול לילכת לדואר.

המערער רשיי היה להגיש ערעור בטרם 45 יום מיום גזר הדין, דהיינו עד ליום 25.8.20; ומאחר שמועד זה נפל בפרקת בתי המשפט, היה עליו להגיש את הערעור עם תחילת שנת המשפט ביום 6.9.20.

הსמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ובשונה מבהילך האזרחי, אינה מצריכה טעמי מיוחדים, בעיקר כשמדבר בבקשתו של הנאשם, לגביו הנטייה תהא להתחשבות גדולה יותר, ולמתן משקל רב יותר לאינטראס הצדק.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת", ובקשר זה על בית המשפט לשקל, בין היתר, את התקופה שהחלפה מאז המועד האחרון לערעור, כאשר ככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיתת הבקשה, והוא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקיםiae לאחר בהגשת הבקשה, והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכוייו הלאכוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעוות דין במידה שתחכום האפשרות לערעור; ומנגד יש לשקל את

עקרון סופיות הדיון ואת עקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06), בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09), ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.16), וב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) (353).

עוין בפסקת בית המשפט העליון מעלה, כי נדחו בקשות להארכת מועד בטענה של תקלת מינימלית, על אף שמדובר בשווי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)), או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשמדובר בשווי של חמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בעניינו, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשינוי הרוב שהחל בהגשת הערעור, כשלושה וחצי חודשים מיום גזר הדיון, ומעט חודשים ממועד להגשת ערעור. הטענה כי המערער נמצא פגמיים בבדיקה לא הוכחה ولو לכואורה; ובכל מקרה אין מדובר בהסביר מניח את הדעת, שכן המערער יכול היה לשולח את הערעור באמצעות אחרים פרט לדואר או באמצעות אחר, וכן יוכל להגישו בתקופות בהן לא היה מצוי בבדיקה.

זאת ועוד, לא מצאתי כי לumarur יגרם עיונות דין כתוצאה מדחיתת הבקשה, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאורים של הערעור אינם גבוהים. כאמור, המערער הודה בעבירה בבית המשפט קמא, גם שכך איז העלה את הטענות שהעליה גם במסגרת הערעור, ובkeituto העיקרי היה שבית המשפט יתחשב בגובה הקנס שיוטל עליו. במסגרת גזר הדיון המפורט והמנומך, התיחס בית המשפט לטענותיו של המערער, הסביר שמדובר בעבירה של אחריות קפידה; ציין כי הרכב המדווח היה אמר לעבור שני מבני ולעבור בדיקה במקוון רישוי, כתנאי לחידוש הרישון, וכי למורות משרד הרישוי לא עבד כרגע בתחום הגבלות עקב מצב החירום, הרי שמכוני הרישוי המשיכו לעבוד ולתת שירות.

יתרה מכך, העונש שהוטל על המערער אינם חמורים כל (4 חודשים פסילה בפועל, ולא 5 כפי שטען המערער בערעור), זאת בהתחשב בתקופת הפקיעה הארוכה, בקיומן של הרשעות קודמות בעבירות דומות, ובעובדה שהוטלו על המערער בעבר עונשי פסילה על תנאי אשר לא הרתיעו אותו. בית המשפט התחשב בנסיבות האישיות של המערער ובטענותיו לגבי מצבו הכלכלי, וניכר כי הלן לקרהת המערער באופן משמעותי, הן בחיפוי אחד מעונייני הפסילה המותנית, והן בקביעת גובה הקנס ואופן תשלוםו.

לאור כל האמור, איןני מתירה הגשת הערעור בחולף התקופה הקבועה בחוק.

המציאות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ג חשוון
תשפ"א, 10 נובמבר
2020, בהעדך
הצדדים.
גילת שלו, שופטת